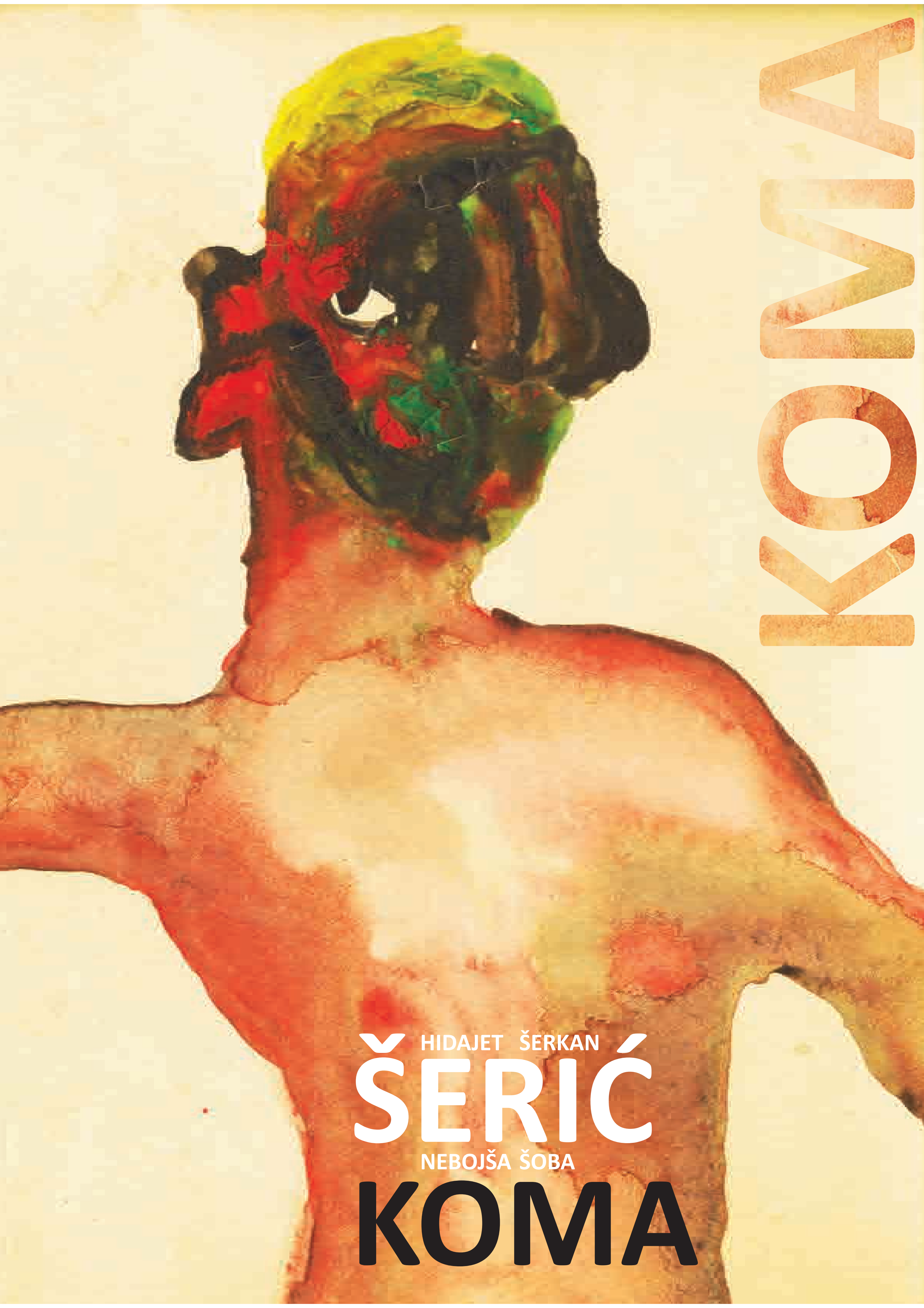

KOMA
HIDAJET ŠERKAN
ŠERIĆ
NEBOJŠA ŠOBA
KOMA

KOMA
HIDAJET ŠERIĆ ŠERKAN KOMA NEBOJŠA ŠERIĆ ŠOBA
KOMA
HIDAJET ŠERKAN
ŠERIĆ
NEBOJŠA ŠOBA
KOMA

HIDAJET

ŠER

NEBOJŠA

KO

HIDAJET ŠERKAN

ŠERIĆ

NEBOJŠA ŠOBA

KOMA

Sarajevo, 2016.

JA NIS

OVO

OVO JE PUSTO

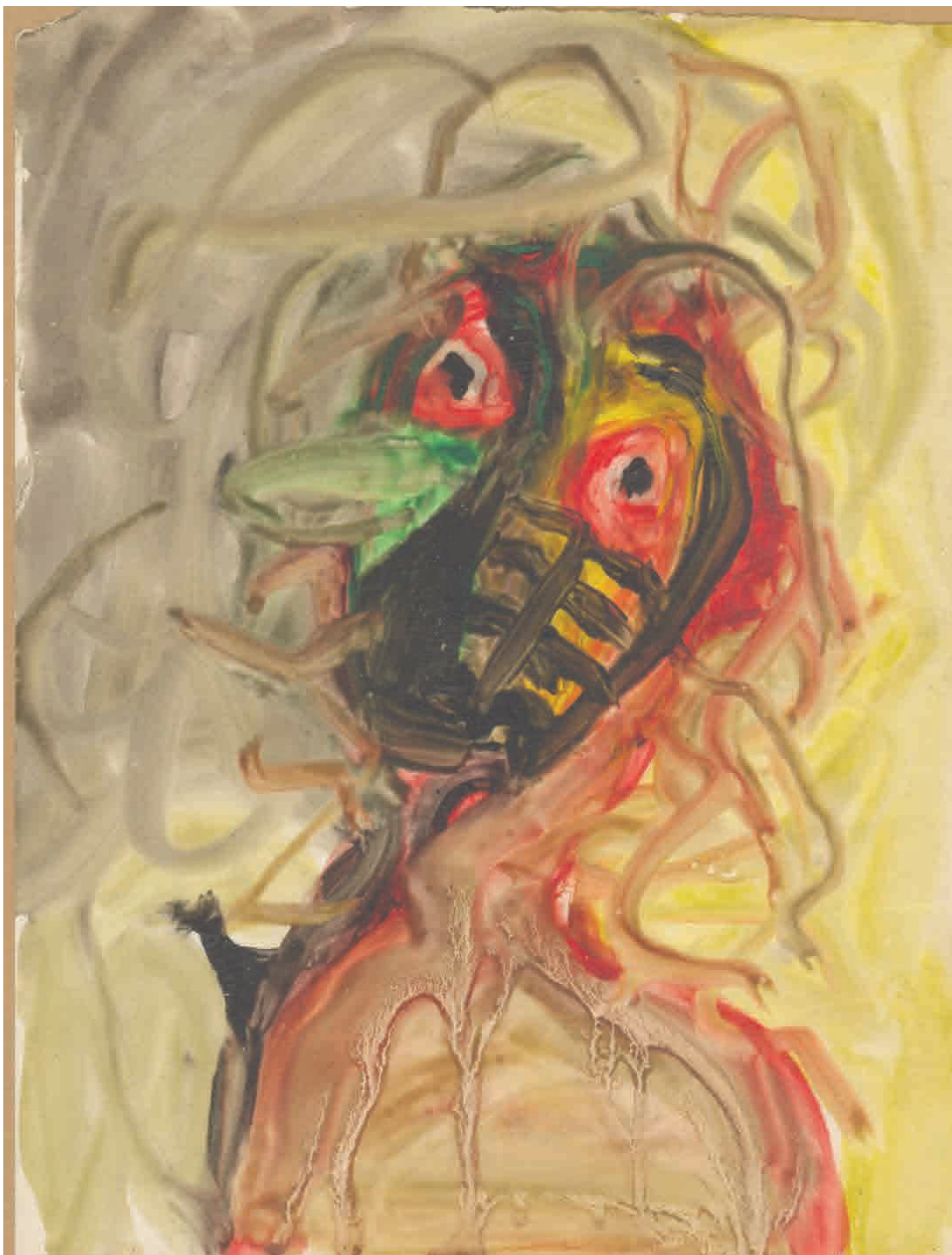
PO ĆORAV

JA NISAM PJESNIK

OVO NIJE POEZIJA

OVO JE PUSTO PLJUVANJE

PO ĆORAVOM ŽIVOTU

KOMA

KOMA

TAMA.

ČUJEM NEČIJE MISLI.

JESAM LI TO. . .

OPET. . .

ŽIV!

POSTOJIM

U SREDINI VRTLOGA

JA, SINGULARITET,

NA DNU CRNE RUPE.

POČETAK

POČETAK

PRVO SU BILE RIJEČI

I RIJEČI SU BILE U MENI

I JA SAM BIO OD RIJEČI

KADA SU POČELE TEĆI

I BI ČAS PRVI.

Šoba

KLONOVI

KLONOVI

MOJ SVIJET JE UMRO

SAD LEŽI RAZASUT

SVUDA PO ZASTAVAMA.

PO TRULIM OSTACIMA

GAMIŽU KLONOVI.

OVO JE NJIHOVO VRIJEME.

...

KADA MI NAJVIŠE

TREBA

NEGDJE SE SKRIJE

BOG.

SLOVO SVETO

SLOVO SVETO

SPAZIH

SLOVO SVETO

I ZNAK BOŽJI

U BLATU

STAZE LJUDSKE.

ZGAZIŠE IH

PRAVOVJERNI

. . .

BOŠNJANIN

BOŠNJANIN

IZMEĐU TRI

SVETA

SVIJETA

JA BOŠNJANIN

JEDAN

Šoba

PUT

PUT

OKRENUH SE

SA SJETOM

ALI NE NAĐOH

SEBE.

PUT MOJ

IDE NAZAD

TAMO GDJE SU

ŽIVI

SVUDA SAM

SVUDA SAM

SVUDA SAM

U VAZDUHU

U VODI

U SUNČANOJ ZRACI.

OČI MI TITRAJU

U BARICI VODE

SVUDA SAM

OSIM U SEBI.

Šoba

KADA DOVREMENIM

KADA DOVREMENIM

KADA DOVREMENIM

JEDNU ĆU RUKU

PRUŽITI SUNCU

KAO ONI NA MRAMOROVIMA

A DRUGU ONIM

ŠTO NIJEMI

ČEKAJU

RUKAMA MOJIM

RUKAMA MOJIM

KUDA ZALUTAH?

ZNAM DA JESAM.

NE MOGU IZAĆI

IZ GLAVE SVOJE.

A SVE RIJEČI

ŠTO NIŽEM U NIZU

PIŠE NEKO DRUGI

RUKAMA MOJIM.

PROĐOSMO

TRNJE

OLOVO

VATRU

I ŽICE

DALEKO

DALEKO SU

ZVIJEZDE

GREB

GREB

BOŽE!

GRE LI SUNCE

IZA GREBA?

JERE KRVNIK

JOŠ PO SUNCU HODI

HLJEB

HLJEB

BOŽE

IMA LI

HLJEBA

IZA

. . .GREBA

NISAM SIGURAN

DA POSTOJIM.

NEGDJE USPUT

POZLATIH DUŠU.

GRABIŠE RUKE,

ZLE OČI

UZEŠE SRCE,

DUŠU, UM.

OSTADOŠE

NA NJIH

SJEĆANJA.

Šoba

SEJDINOVIĆI SREBRENICA

SEJDINOVIĆI SREBRENICA

OVU VODU PODIŽE SIN JUNUZ
POKLANJA JE SVOM OCU U HAJR.

OVU VODU PODIŽE
SIN HASANA MUJO I
MAJCI S. MINI.

OVU VODU PODIŽE
SEJDINOVIĆ HADŽIALIJA.

OVU VODU PODIŽE
SEJDINOVIĆ SADO.

OVU VODU PODIGOŠE BRAĆA
SEJDINOVIĆ AZEM I JUSUF
U HAJR SVOME BRATU ISMETU.

OVU VODU NE PODIŽE NIKO.
POTEČE SAMA U HAJR
SEJDINOVIĆA KOJI NE PROĐOŠE.

PRVO ONI UBIŠE JEDNOG

PA JOŠ JEDNOG

PA JOŠ JEDNOG

PA DRUGOG

ONDA MI UBISMO JEDNOG

PA JOŠ JEDNOG

PA JOŠ JEDNOG

PA DRUGOG

Šoba

PALACA MISAO.

SLIJEPE OČI

OKO ZELENE VATRE

GOVORE

PREDSKAZANJA.

KADA IZAĐEMO IZ ZEMLJE

KADA NAM ŽUTO SUNCE UPALI ZJENICE

MI POSLEDNJI IZ SREDNJEG SVIJETA

MI IZMEĐU

MRTVIH I ŽIVIH

KREĆEMO PUTEM POKAJANJA.

...

STADOH MU

NOGOM NA PRSA.

IZ USTA POKULJA

BLATNJAVA VODA.

ZAGRLJENI LEŽE

U KALJUGI RATNOJ

ZANESENA BUDALA

I SRETNA BUDUĆNOST.

Šoba

SNAJPER

SNAJPER

JA, ERATO

DUGIM OKOM

NAPIPAH NJEGA

NESVJESNOG

NEPOSTOJEĆEG.

GUDALO SUNU

I NESTADE U NEDOGLEDU.

JEDNA NOVA EKSPLODIRA

I UTIHNU.

...

NEMAM HRABROSTI DA

SRETNEM

SEBE

U ZABITIMA SVOJE

DUŠE. ČEKAJU ME

NEKI

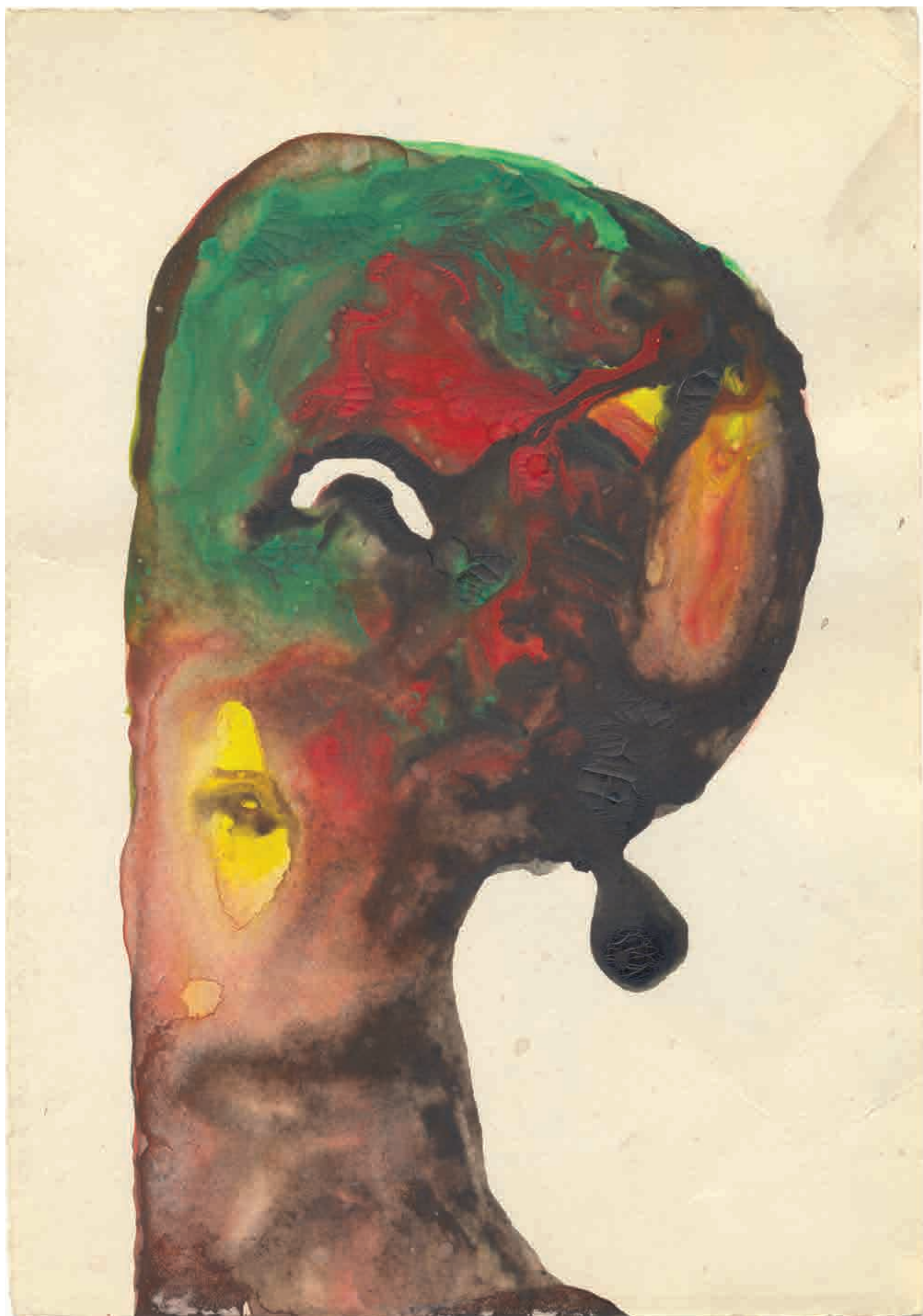
NEZNANI

NEVINI

I GLEDAJU OČI

IZ DANA

IZ NOĆI

EPITAF

JOSIP

JOSIP

CRNE SJENE

OKO ZJENE.

KRVI KAPLJICA

ISPOD SRCA.

LEBDI TUGA

OKO DRUGA.

RIJEČI

RIJEČI

I NE MOGOH PREĆI

PREKO RIJEČI

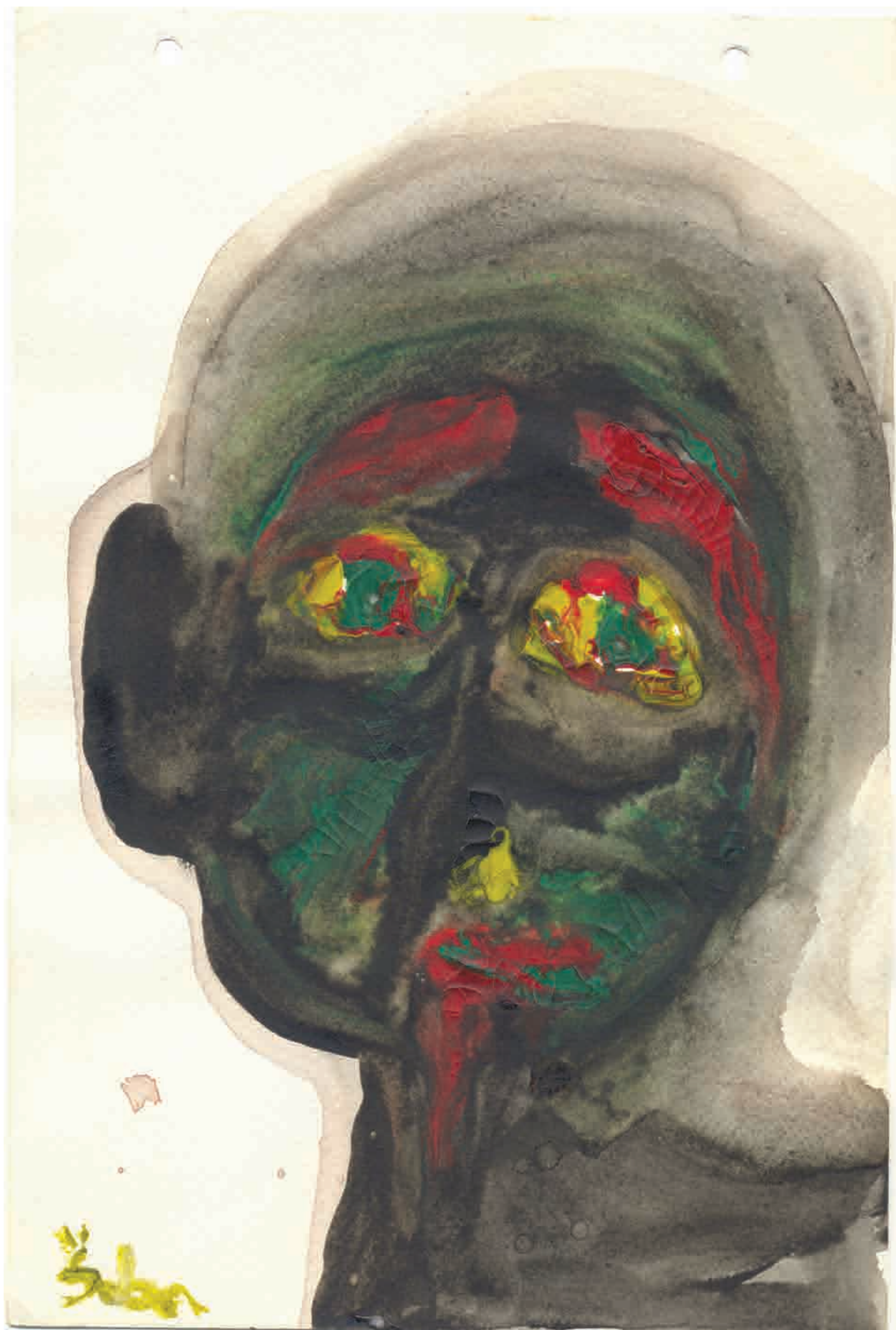
ONOGA KRETENA

ŠTO ONOMAD REČE

U IME MNOGIH

KAKO SU LIJEPI REDOVI

NIŠANA BIJELIH

Šoba

EPITAF

MIROSLAV

MIROSLAV

RIJEM RUKAMA

TRAVU SUHU

U VREMENU GLUHU

NA GROBLJU KOD LAVA.

TU NEGDJE

POD NEKOM OD HUMKI

LEŽE KOSTI

DOBRIĆ MIROSLAVA.

POGODI GA

U ŽIVOT P.A.T.

JEBI GA! BIO JE RAT.

ONAJ UMNI ČOVJEK

ŠTO VJEŠT JE PRAVU

SADA SE PIŠA

NA GROB MIROSLAVU:

KO MU JEBE MATER

BIO JE VLAŠĆE

VELI TO PAŠČE

KAŠIKA

KAŠIKA

KAŠIKO MAJKO

I ČEMERA

I JADA

I GADA

KUSAH

OPET DOĐE VAKAT

ZA KUKAT

ZA PLAKAT

IMA LI SMJENE

ZA MENE

DOKLE ĆU KUSATI

I GADE

I JADE

I ČEMERE

KAŠIKO MAJKO

Šoba

EPITAF

GAGA

HASANAGIĆ MIRSAD-GAGA

POGIBE GAGA.

PROUČI HODŽA

FATIHU BRZU

U ALEJI BEZ STABALA

ISPOD KRSTA PRAVOSLAVNOG

NE SMJEDE SIĆI

DO KABURA SVETOG

«AMAN JA RABBI

PA TAMO SE PUCA!»

BOŽE SVEMOGUĆI

PA ON

TEBI NE VJERUJE.

GLAS U PROLAZU

GLAS U PROLAZU

MA NE BIH NIKAD
NE DAO BOG
A I ZAŠTO BIH?
PA LJUDI SMO.
MA NE BIH VJERE MI.
I NE BIH ZBOG SIROČADI I
ZBOG ŽENA
I MAJKI.
NE BIH ZBOG SVATOVA I
TEFERIĆA
I BEHARA
I PLAVA NEBA.
NE BIH ZBOG ZEMLJE
ZBOG VODE
ZBOG HLJEBA
ZBOG SOLI.

A BIH SKOTA
ŠTO MI SILOVA ŽENU
ZAPALI KUĆU OKRVI
NEJAČ,
PA SAM PUST
BEZUMNIK.

Šoba

“JA SE NISAM SVAĐAO

SA SRBIMA

SA HRVATIMA

BOŠNJACIMA

I NEMA RAZLOGA

DA SE SA NJIMA MIRIM.

A DA SE MIRIM

SA FAŠISTIMA

STIGLO BI ME PROKLETSTVO

I MAJKE I OCA“

VRLI PITAC NEKI

VRLI PITAC NEKI

PITAO JEDNOM JEDAN

A KOLIKO?

A KAKVE

ZEMLJE IMAŠ REKTI?

ČETIRI KUBIKA

NA OCU IMAM.

NA MAJCI ČETIRI,

ČETIRI NA MUŽU,

ČETIRI NA SINU,

NA KĆERI ČETIRI.

ČETIRI I JOŠ ČETIRI,

NE OSTADE NI GRUDA

NI KAMEN ZA MENE.

DO CRNI BEZDAN

I CRNA VODA

JADE DA UTOPIM.

Šoba

OMAŽ KIKI SARAJLIĆU

OMAŽ KIKI SARAJLIĆU

PO LATIĆU
MOJ BRAK NE VRIJEDI NI PREBIJENE PARE.
KOLIKO SUTRA
MORAO BIH DA ODEM U OPŠTINU I ZATRAŽIM RAZVOD.

PO BRĐANINU MORAM BACITI
SVOG NEBOJŠU I SVOJU TAMARU
U VRBAS
SA SVOM OSTALOM MJEŠOVITOM DJECOM
PA KOJA ISPLIVAJU
TO SU SRBI.

PROFESORICA BILJANA KAŽE
DA ZA TAKVE CILJEVE VRIJEDI DA POGINE
MILIJUN SRBA.

VRLETNI KARADŽIĆ REČE
DA SE NE ZAMAJAVAMO
BROJATI MRTVE.
PUNO JE LAKŠE PREBROJATI ŽIVE
KADA KRENEMO ONOM AUTOSTRADOM SMRTI
KOJOM SU VEĆ KRENULI HRVATI I SLOVENCI
I NA KOJOJ
SPASENJA NEMA.

ILI DA NAS PRISLONE NA PREDZIĐE KRŠČANSTVA
KOJI PODIŽE LJUBAZNI FRANCEK
I ZASPU RAFALOM ZA LAKU NOĆ
U DUBINAMA MODRE RIJEKE
KOJU NAM JEDINU OSTAVIŠE
ZA DOM SPREMNU.

A DA SVI ONI KOJI NE VJERUJU
ZVALI SE ONI HASO ILI HUSO
ILI ALIJA
BLIŽI SU ČETNICIMA
NEGO NAMA
VAZI UČENI HAFIZ SPAHIĆ

POENTU OVOJ PJESMI I
OVOM VREMENU
ONI NAPISAŠE.

SVE TE ZASTAVE

SVE TE ZASTAVE

NABIH TU KURVU NA
SVOJE KOPLJE
I SADA JURIM OKOLO
KAO BIJESAN PAS.

VIDITE JE LJUDI
VIDITE KURVU
OD KURVE KURVU
KURVINE KURVE KURVU.

VIDITE KURVU
ŠTO SE SVAKOJ BARABI TRTI
A MI SE PRED NJOM ZAKLINJALI
KAO PRED KAKVIM
JEBENIM SVECEM

Šoba

NE TREBA MI

NIKAKVA PRIČA

SAMO KLIMNI GLAVOM

I IDI SVOJIM PUTEM.

NE KUNEM SE

VIŠE NI U ŠTA.

KUNEM SE JEDINO

U DOBRO NANIŠANJEN METAK

NA KOME JE NAPISANO

MOJE IME.

Šoba

DOKTOR MI REČE

DA JE U NEBESKOM UREDU

DONIJETO RJEŠENJE

ZA DELOŽACIJU IZ ŽIVOTA

ZBOG VIŠKA ŽELJEZA

U ORGANIZMU.

ODE GRANATA GORE

NA BOŽIJU STRANU

TAMO ĆE PRST BOŽIJI

NA NJOJ NAPISATI

NEČIJE IME

ROVA I JA

ČUČIMO U ROVU
RUPČAGI BLATNOJ
ROVČANIN MEHMED I JA.
KO MINE POREDANA
SMRDE VOJNIČKA GOVNA
CIGARETE PLAVIČAST DIM.
U SVIJETU VLADA SKLAD.

ROVA I JA

PRASNU RAFAL IZ SIJAČA
PO ZIDU LUPA IZNAD NAS.
JAVI SE ! ROVA!
TAKO TI BOGA!
ČETU JE MALO STRAH.
GRMNU TANDŽARA POPUT TOPA.
ČETNIK SADA ZNA DA SMO TU.
SVE JE U REDU
SVI ZNAMO GDJE SMO
U SVIJETU VLADA SKLAD.

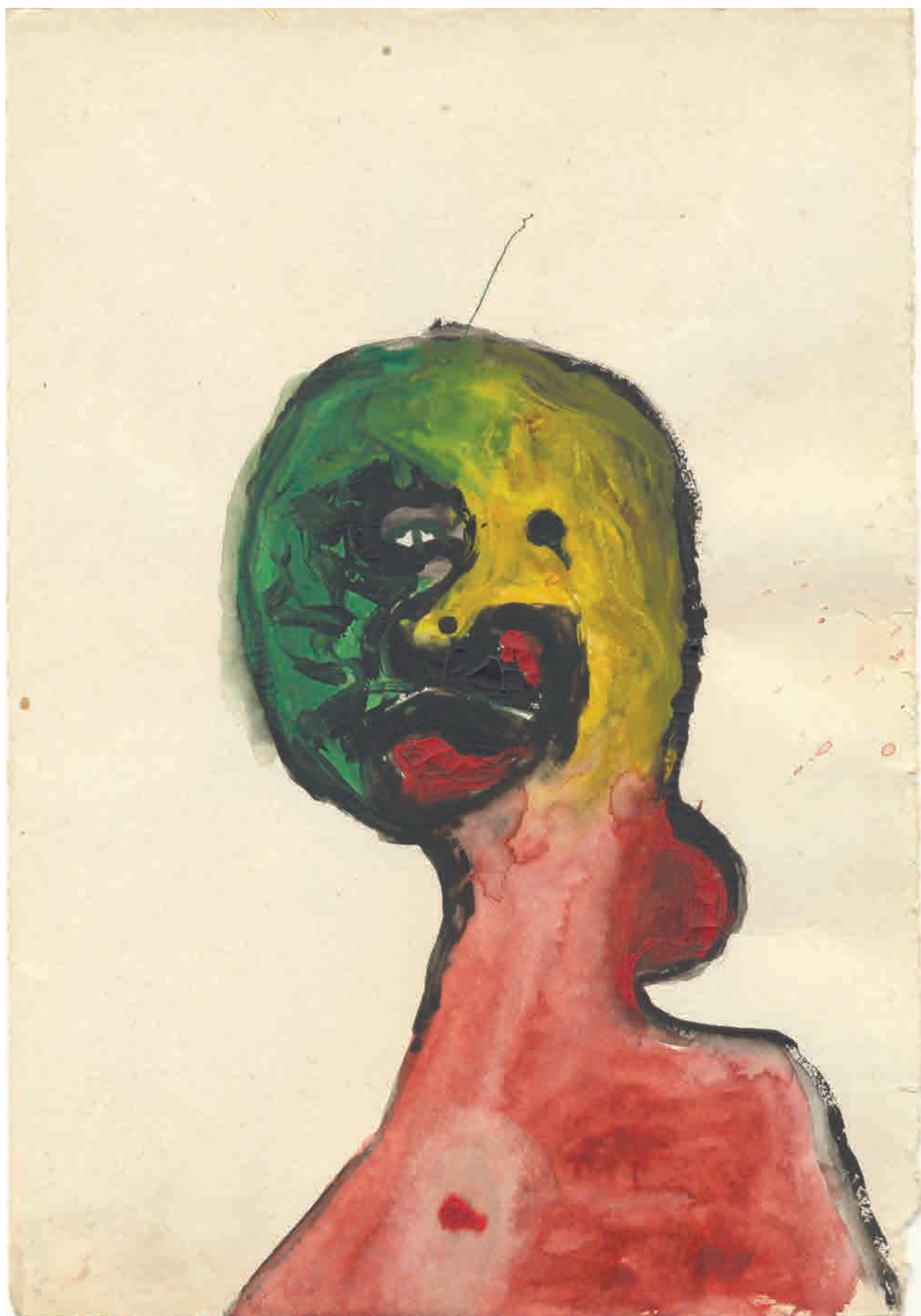
ODOZGO SE ČETNIK DERE
TURČINE FATAJ!
ZA BAJRAMA EVO TI DAR.
KLOKNU MINOBACAČ.
BROJIM POLAKO SEKUNDE
OD ŽIVOTA IL SMRTI ČAS.
DVADESET SEDAM
DVADESET OSAM
U DOLINI DIŠE GRAD.
PRVO DOĐE BLJESAK
PA EKSPLOZIJA.
PADE NA KOŠEVSKO
VIČE ROVA
ON SVE VIDI I SVE ZNA.
NEKO NEVIN UMIRE DOLJE.
U SVIJETU VLADA SKLAD.

KO STARU KONJU
KLIMAJU SE ZUBI
U BRADATOJ RUPI BEZ DNA.
PO MALO PLAKNEM PLUĆA
DRINE BLAŽENIM DIMOM.
NAMJEŠTAM SMRDLJIVO ĆEBE
SKORENO BLATO JE SVUD.
GORUCKA SKRŠENI
NAMJEŠTAJ NA VATRI.
NA PLASTIKU SMRDI DIM.
KUCKA KALAŠNJIKOV
U RITMU RADA SRCA.
U SVIJETU VLADA SKLAD.

PRIČA O AMIRU I ŽUTOM

PRIČA O AMIRU I ŽUTOM

**BIJAŠE TO ONE GODINE
RATNE
JEBI GA OPET
O RATU SEREM.
SLUŠAJ ME JARO
TAKO TI BOGA!
KOMUNJARO!
SMRADE!
JEBO TE TITO!
PA TI SI PRVI
O RATU PITO.
DRTINO STARA
GUZICU SVOJU
JOŠ SVIJETOM ŠEĆEŠ
A AMIRA I ŽUTOG
RAFAL POSIJEČE.
NA ONOJ TRESKAVIČKOJ
BEZIMENOJ KOSI
ŠES SATI
SAMO ŠES SATI!
KOJI IH KURAC
ODVEDE TAMO
PRED ZADNJI RAFAL
ŠTO SMO GA ČULI.
ŠES SATI
SAMO ŠES SATI
DO KRAJA OVOG
USRANOG RATA.**

LIMB

U NEKOM SMO ČUDNOM

VREMENU I MJESTU.

RATOVALI SMO

NE MOŽEMO U RAJ.

BORILI SE ZA DOBRO

NISMO NI ZA PAKLA.

OSTAJE OVAJ LIMB

U KOME SMO SADA

I GDJE ZAUVIJEK

OSTAJEMO.

EPITAF

STAŠA

STAŠA

DANAS SMO SAHRANILI STAŠU.
UBI GA VLASTITA RUKA
U SAMAČKOM SOBIČKU
ŠTO GLEDA NA VINER ŠTRASE.

IZGNANIK IZ VLASTITE DUŠE
PREZRENI ŠVARCKOPF
CRNOGLAVI JUŽNJAK
SA PROKLETOG BALKANA.

KAO DA PROKLETI RAT
JOŠ ZAVRŠIO NIJE
GINE MLADOST
OD KO ZNA KAKVIH RANA
KOJE SU TOLIKO TEŠKE
DA JE LAKŠE UMRIJETI
NEGO ŽIVJETI SA NJIMA.

POKOJ NJEGOVOJ DUŠI
I NEKA MU JE LAHKA
OVA BOSANSKA ZEMLJA
U KOJU SE,
NA KRAJU SVOGA PUTA
NA TAKO TUŽAN NAČIN
VRATI.

Šoba

EPITAF

NEDŽAD

NEDŽAD

MNOGO SAM TE VOLIO
MOJ ŠUTLJIVI BRATE.
POKUŠAVAM DA TE NAĐEM U
KRHOTINAMA ŽIVOTA
RAZASUTIM SVUDA OKO NAS
U DVA TRI STIHA
DA SMJESTIM ŽIVOT
I SMRT
KAO DA POPUNJAVAM
OBRAZAC ZA PASOŠ.

IME:
LOGOR SMRTI
OMARSKA.
PREZIME:
MASOVNA GROBNICA
KEVLJANI.
OSOBENI ZNACI:
RAFAL U LEĐA
METAK U POTILJAK
I BAGER PREKO KOSTIJU.

OVDJE LEŽI MOJ BRAT

OVDJE LEŽI MOJ BRAT

MOLIM VAS ZA TIŠINU
I DOSTOJANSTVO
OVDE LEŽI MOJ BRAT.

SVE SU TI KOSTI NA BROJU
DOBRI MOJ.
LIJEPO SU VAS SLOŽILI
NA BIJELE PLAHTE NA NOSILIMA
DA IZGLEDATE PRISTOJNO
KADA DOĐU POSJETIOCI
OČEVI I MAJKE
BRAĆA I SESTRE
SUPRUGE, DJECA.

MOLIMO VAS ZA TIŠINU
I DOSTOJANSTVO
OVDE LEŽI MOJ BRAT

A SJEČAŠ LI SE
DOBRI MOJ
KADA SMO ZAJEDNO
SKUPLJALI STAROG
PO PUSTOJ MOTAJICI
I BAHRU PO JASENOVCU.

MOLIM TE
DOBRI MOJ
ŠAPNI MI
NE MORA NIKO ČUTI
JESU LI ONI ISTI
FAŠISTI
SA CRNIM ZASTAVAMA
BILI U OMARSKOJ?

MOLIM VAS ZA TIŠINU
I DOSTOJANSTVO
OVDE LEŽI MOJ BRAT.

Šoba

SLIČICA

SLIČICA

KIŠICA I SUNCE

CIGANSKO VESELJE

OD ŽUČA

DO BLAGOVCA

PRUŽILA SE DUGA

A PREKO NJE LETE

TOPOVSKE GRANATE.

U ROVU BROJ DVA

U ROVU BROJ DVA

SVIJETLI MJESEC KROZ GRANJE

PIJEMO VRELU MIRISNU KAFU

DŽAFER I JA.

VATRA IZ OTVORENE PEĆI.

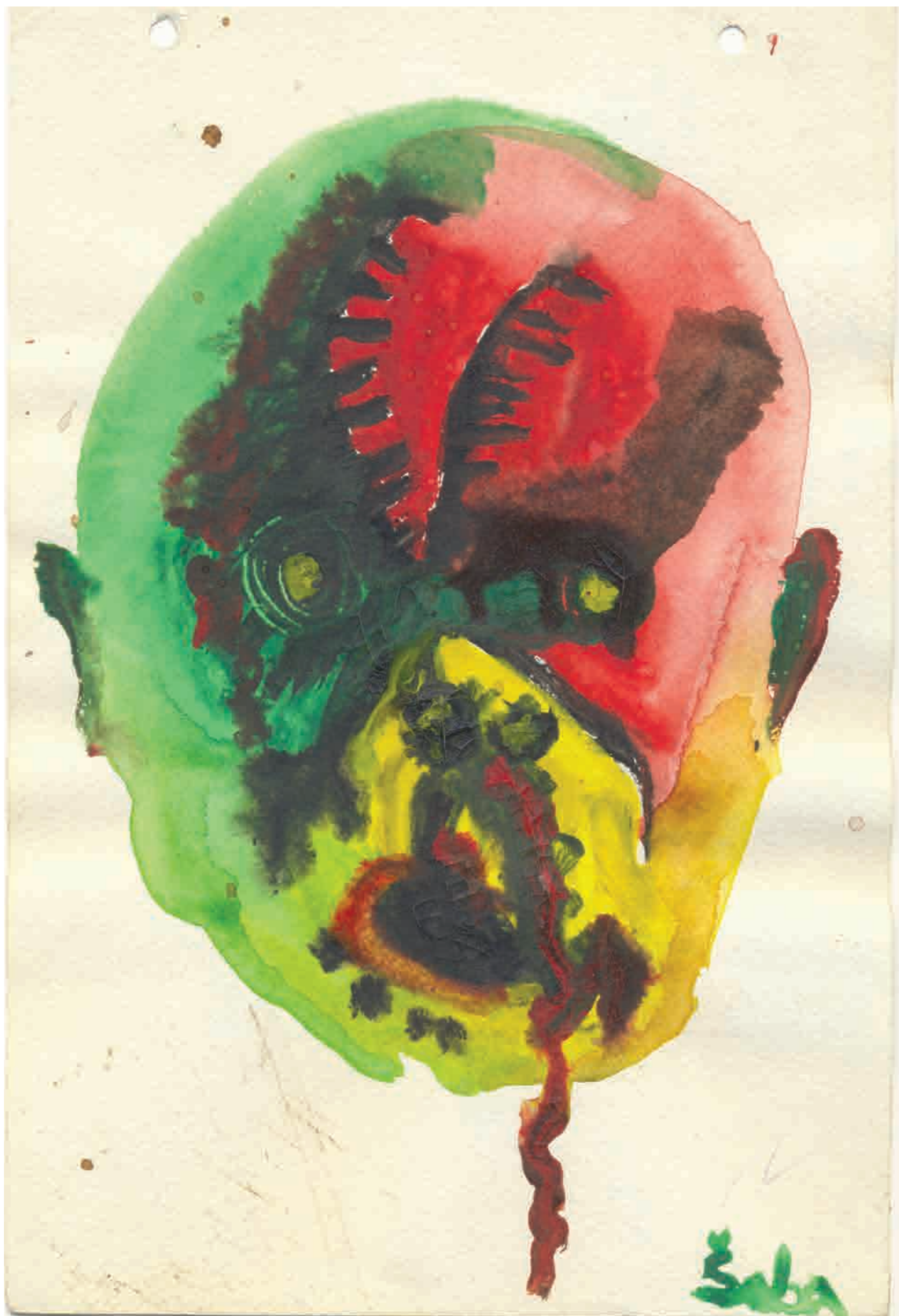
TIŠINA.

TOPLINA OSJEĆAJA,

INTIMA KUĆE,

DOMAĆA ATMOSFERA,

U ROVU BROJ DVA.

Šoba

SAM SEBI GROB

SAM SEBI GROB

MRAKAČA CRNA.
SVIJETLI SAMO TAČKICA
NA NIŠANU PUŠKE.
PUŠE VJETAR.
KLEPEĆU RAZVALJENA
PROZORSKA OKNA.
NA IZGORENOM KROVU
STRUŽE, CVILI, ZAVIJA
PREOSTALI LIM.
TU GORE,
U MRAKU,
IZA BURETA PUNOG PIJESKA,
ČUĆI ZAIM SA PE EMOM.
ISPRED MENE SIPLJIVO STENJE SADO
DOK PO MOKROJ ZEMLJI
UDARA KRAMP.
SADA JE MOJ RED.
METAR IPO VISOKA
ŠEZDESET ŠIROKA
DVA METRA DUGAČKA
JEBENA TRANŠEJA.
BOŽE SMILUJ SE
KOPAM LI JA OVO
SAM SEBI GROB.

KUGLA

KUGLA

PLAKALA JE ĆAMILA

PLAKALA JE NURA

PLAKALA JE VAHIDA

PLAKALA JE MUNIBA

PLAKALA JE BAHRA

PLAKALA JE SENIJA

PLAKALA JE AIŠA

PLAKALA JE FERIDA

PLAKALA JE AZRA

A NEKO JE PJEVAO:

„TEŽA MI JE SUZA TVOJA

NEG ČELIČNA

KUGLA MOJA“

JA SIN POSLJEDNJI

NEĆU DA MIJENJAM

SUZU ZA KUGLU.

ZA KUGLU

KUGLA.

SVAKODNEVNI RAT

SVAKODNEVNI RAT

VRHOVI BRDA TEK MALO
OSVIJETLJENI MJESEČINOM,
PO KOJIMA SE MOTAJU
PRAMENOVI MAGLE.
GRME CRVENE MUNJE RAFALA,
PREKIDANE BLJESKOM
MUKLIH EKSPLOZIJA.
PUCA SE NA SVE STRANE,
OTEGNUTE VUČJE PJESME.
ZAKRVLJENI GLASOVI
GOVORE O KLANJU.
REŽANJE BIJESNIH PASA.
NAGON ZA UBIJANJEM,
POKRETI SE TEK NASLUĆUJU ,
NEVIDLJIVE LINIJE RATNIH SILNICA
PROŽIMAJU ČOVJEKA.
LJEPLJIVA VLAGA SMRTI
NEČUJNO GAMIŽE TRANŠEJAMA.
ROVOVI PUNI BLATA I VODE
NI TRENUTKA ODMORA I SNA.
GAĐA MINOBACAČ,
PUCA TENK SA HRASTIKA,
RASIMU RUPA NA LEĐIMA
KO ČIZMA.

KONAČNO DOĐE SMJENA.
KRENU ČETA,
BRADATA,
PRLJAVA,
IZGLADNJELA,
PODERANA.
IDEMO U KOLONI
VOJNIČKI,
JEDAN PO JEDAN
NA RASTOJANJU,
KROZ JARUGE,
POKRAJ SRUŠENIH KUĆA.
MRKLA NOĆ I KIŠA SU NAM SAVEZNICI.
PONEKAD PRASNE RAFAL
NIZ VATRENIH STRIJELA
SUNE NEKUDA U MRAK,
ILI SE RASPU PRI UDARU.
NI PSI NE LAJU NA NAS.
POZNAJU NAS PO SMRADU.
PONEKAD ZASVIJETLI CIGARA
KOJU ODMAH DOČEKA:
»TI......MATERINA HOĆEŠ DA NAS ČETE SKUŽE»
A POTOM ODGOVOR:
»KO TI ....MATER« I ŽAR ZGASNE.
JEDVA ČUJNO, ČUJE SE TRANZISTOR.
VIJESTI.
RAT TUTNJI BOSNOM.

SVAKODNEVNI RAT

SVAKODNEVNI RAT

POLAKO GAMIŽEMO UZ DUMAČU
ISPRED MENE ŠOBINA LEĐA,
IZA SE ČUJE ASTMATIČNO DISANJE
MOG PRIKE SADE.
POPESMO SE NA KOBILJU GLAVU.
JOŠ MALO PA DOM, HRANA, SAN.
STOJIM KRAJ SRUŠENE DŽAMIJE,
BULJIM U MRAK.
GDJE JE GRAD?
NIGDJE NI JEDNOG SVJETLA.
BAZDI MRAČNA DOLINA,
SAMO PONEKAD SIJEVNE EKSPLOZIJA,
A ZA NJOM KRENE STAKATO ZVUKOVA.
NEKO GINE.
BOŽE GDJE SAM?
BOŽE ŠTA SAM?
KOLIKO OVOGA JOŠ IMA?
NIJE NAJGORE UMRIJETI.
TEŽE JE UMIRANJE.
GURNU ME RUKA NEKA:
»HAJDE ŠERA»
GRADE GDJE SI DA SI!
EVO NAS, DOLAZIMO!

.... JAH.
VALJA NAMA PREKO RIJEKE.

NOĆNA

VRAĆAM SE SA LINIJE
KLAMPARAM PUSTIM SARAJEVOM,
LIJE KIŠA,
GRMI U SALVAMA KAO DIVISION VBR
MUNJE BLJEŠTE
MRAK, PUSTOŠ,
TIHE POMIČNE SJENE.
PUCNJAVA NA OBODU HORIZONTA,
POKOJI SVJETLEĆI METAK,
DETONACIJA TROMBLONA,
SVAKONOĆNICA.

TIHO DIŠE GRAD
POKRIO SE TAMOM
KUCAJU MU DAMARI
KIŠOM I VJETROM
NAMIGNU MI PROZOR
KO JARANU STAROM
I NESTADE U TAMI

GRMI MOTOR KRNTIJE NEKE
KROZ PROZOR VIRI CIJEV SIJAČA
UNUTRA SJAJ CIGARA
KUDA LI TUTNJI
SURUNTIJA OVA
KOJIM POSLOM SMRTNIM

STRUŽEM ČIZMOM
O KRAJ TROTOARA
TAKO ZNAM GDJE SAM
I KUDA IDEM.
ŠAPUĆE TAMA
PRIJATELJ STARI
OPSUJ KOJU DA TE ČUJU
PRVO SE PUCA PA ONDA PITA
KO SE JOŠ NORMALAN
PO OVAKVOJ NOĆI
POSLIJE POLICIJSKOG
PO GRADU SKITA

"KAKO JE BILO STARI"
GLAS IZ MRAKA
"SVI NA BROJU"
VOJNIK VOJNIKU
KRATKO I JASNO
KRENUŠE MISLI
ŠTO KROZ GLAVU GRME
KO MUTNA VODA
NIZ TOČILO GORSKO
SVI SU NA BROJU
I STOJE U STROJU
ŽIVI I MRTVI.

ALEJA

TIHA NOĆ
BEZ MJESEČINE,
ČUDNOVATO SVIJETLA SA
ČISTIM NEBOM
I NISKIM ZVIJEZDAMA.

IDEM NA LINIJU
SAM SA SVOJOM DUŠOM.
PO NAVICI KORAČAM MRAČNOM
STRANOM ULICE DA MI SE LIK NE
OCRTAVA
NA SVIJETLOM ASVALTU.
GRMI P.A.T. NA SJENIČKOJ KOSI NAD
ŽUČOM LEBDI OSVJETLJAVAJUĆA.
TITRAVA SVJETLOST
U PROŠLOST ME VRATI. DUHOVI,
DAN MRTVIH,
SVJETLOST HILJADA SVIJEĆA TITRA NA
GROBLJIMA.
TIHA PJESMA STARIH KESTENOVA U
KOŠEVSKOJ ALEJI. USPOMENE NA
ŠETNJE MLADOSTI I LJUBAVI.

POLAKO KORAČAM POKOJNOM
ALEJOM. ZIMUS JE GRIJALA
DOMOVE DJEČIJE RUKE
I KONZERVE IKARA. MOŽDA ĆE
NEKO NEKADA
NA DAN MRTVIH
NA DUHOVE
NA STARE PANJEVE ZAPALITI
SVIJEĆE.

DJEVOJČICA

DJEVOJČICA

POGINULA

DJEVOJČICA

LOKVA KRVI

HALJINICA

LEŽI DIJETE KO

DA DRIJEMA

KO DA SMRTI

NIGDJE NEMA

UZDAH KRATAK

ŠAPAT TIH

ŠTA SE MOŽE

VRAŽE . . . .

BOŽE. . . . . .

U.N.P.R.O.F.O.R.

U.N.P.R.O.F.O.R.

NOĆ PUNOG MJESECA,
SVUDA SIJA
NEKAKO IZDAJNIČKI.
VIDE NAS ČETNICI SA BRDA.
PRED UNPROFOR-OM
SVJETLA REFLEKTORA
STRAŽARI NA ULAZU
I GOMILA RADOZNALACA
ZANESENIH SVJETLOM
IZA BODLJIKAVE ŽICE.
TAMO JE NEKI VANZEMALJSKI,
NEDODIRLJIVI,
BESMRTNI SVIJET.
TU JE ULAZ U ELISEJSKA POLJA
SREĆE I ZABORAVA.
A ZABORAV NAM NAJVIŠE TREBA
U OVOM DIJELU PAKLA
DA BAR NA TRENUTAK
LIČIMO NA LJUDSKA BIĆA
MAKAR SAMO
DO SUSRETA SA SUDBINOM,
LJUDSKOG DOSTOJANSTVA RADI.

IDILA

KIŠA PO MALO PRELAZI U SNIJEG.
PUŠE HLADAN VJETAR.
PO NAPADALOM SNIJEGU
PRTIMO DO BUNKERA
PODRUMU KUĆE
GRANATAMA SRUŠENE
GDJE SE NA ČETNIČKU STRANU
KROZ PODRUMSKI PROZORČIĆ
STAROM DEKOM ZASTRT
OSMATRA I PUCA.
GORI VATRA, TOPLO.
KAPLJE ZA VRAT
SA BETONSKOG STROPA,
ŠKILJI LAMPICA BATERIJE.
POMALO SE SKUPLJA SMJENA,
HUSO, RAMIZ, EDHEM, OGNJEN.
ČETNIČKI REFLEKTORI OSVJETLJAVAJU
ORAHOV BRIJEG.
PADA SNIJEG.
SAVRŠENA TIŠINA.
IDILA.
MOŽDA JE ZA MOJE OČI SVIKLE
SASVIM OBIČNO
IDILIČNO
DA NA BIJELOM SNIJEGU
GLEDAM CRNE
RUŠEVINE KUĆA
ŠTO KO KVARNI ZUBI
PREMA NEBU ŠTRČE.

MIR

U SVIJETU PROJEKTILA

ZAVLADA TEŠKA

NESNOSNA TIŠINA.

SVE JE MOKRO OD KIŠE.

GRANATAMA RAZVALJENI KROVOVI

LIČE NA LJUDSKA REBRA.

ŠUPLJI CRNI PROZORI

ŠUPLJE CRNE OČNE DUPLJE.

RUPE NA ZIDOVIMA

KRVARE KIŠNICOM

I CRNOM KRVLJU IZGORETINA.

CARSTVO MIŠEVA I PTICA.

ONO ŠTO JE POD ZEMLJOM

ŠTO GMIŽE

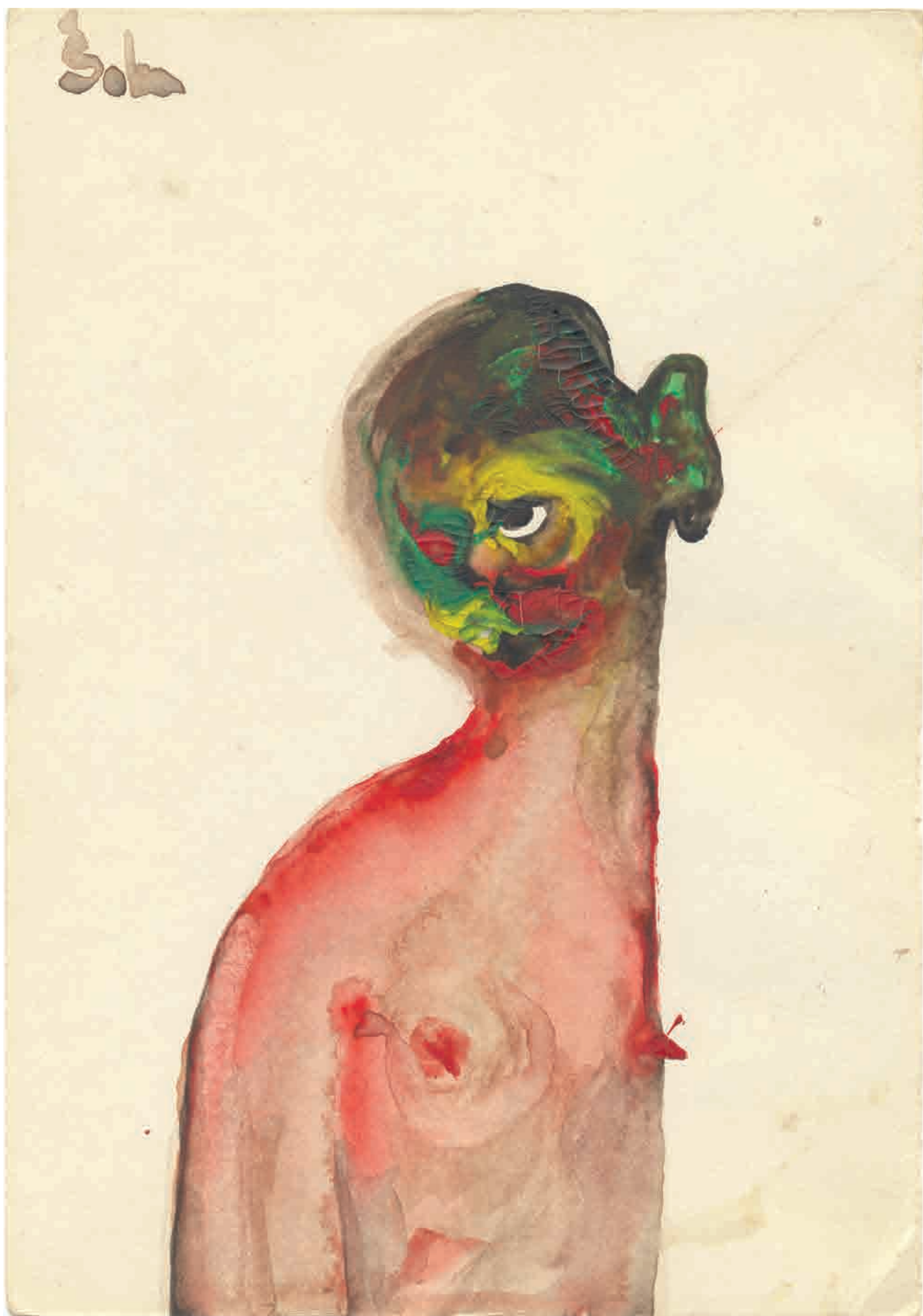
ŠTO LETI

TO ŽIVI.

LJUDI SU OVDJE DA LUTAJU

DOK NE PREĐU

U TRULEŽ I KAL.

Šoba

A VEĆ VALJA PUTOVATI

A VEĆ VALJA PUTOVATI

NI HOĆEŠ LI
NI NEĆEŠ LI
NI KOLKO ĆEŠ
NI DOKLE ĆEŠ
NI ZAŠTO ĆEŠ
NI KAKO ĆEŠ
NIT ŠTA ZNADOH
NIT SAZNADOH
OD LJUBAVI
I OD GREBA.

NEŠTO KANIH
NEŠTO SNATRIH
SVE OSTADE
U MAGLAMA
PA SAD NE ZNAM
ŠTA HOTIJAH
DOKLE STIGOH
U SRED OVIH
NEVIĐBOGA.

NIT ŠTA REKOH
NIT POREKOH
A VEĆ VALJA
PUTOVATI.

BOŽE NE PRAŠTAJ IM

ZNALI SU ŠTA RADE

Neke godine ratne na liniji u Donjem Hotonju, bukvalno u blatu staze, kuda je prije mene prošlo ko zna koliko ljudi, a na korak dva ispred mene Šaćir, nađoh Kuran. Oprah ga u vodi i objesih na konopac kao košulju da se suši. Osuši se i ostade čitav. Taj obični svakodnevni Kuran, od običnog svakodnevnog papira, koji je bio u vlasništvu nekog sasvim običnog svakodnevnog čovjeka, tako je postao paradigma svih časnih svetih knjiga koje su zaista zgažene.

„Valja nama preko rijeke“ /Mak/
„Rijeka“ je neobična granica ratne zone i zone prividnog mira u gradu. Pri prelasku te nedokučive granice na neki način i borac se mijenja. Kao da se iz smrti vraćaš u život. U ratnoj zoni svi su potencijalno mrtvi, u svakoj sekundi vremena, i ako želiš da živiš moraš se naviknuti na tu potencijalnu smrt. Svaka sekunda potencijalne smrti koja je protekla postaje sekunda života. To izgleda kao da vrijeme teče u natrag od smrti ka životu. I kada pređeš «rijeku» vrijeme se vrati u svoj normalan tok od života ka smrti.

Bio sam u Srebrenici, obilazio ono što su nekada bila srebrenička sela, pa tako dođoh u selo Sejdinovići. Boravio sam u jednoj od nekoliko kuća koje su nakon rata obnovljene. Bezbeli i domaćin je Sejdinović. U beskrajnim pričama, strašnim i tužnim, Junuz mi reče da je nekada u selu bilo haman 200 kuća. Sav začuđen počnem se osvrtati jer nikakvih tragova o nekakvu selu nisam vidio, pa upitah gdje su sve te kuće. Domaćin mi pokaza makadamski put koji se gubio u rastinju. Rastinje oko puta je tokom godina toliko izraslo da je prekrilo put koji je izgledao kao neki zeleni tunel. Ista stvar je bila i sa ruševinama kuća koje su bile na sve strane, ali su i one bile zarasle i prosto nevidljive. Hodajući tim putem-tunelom svaki čas sam nailazio na česme, kaptirane izvore divne hladne vode, sa natpisima koje su napisali ljudi koji su česme izgradili i namijenili ih nekom svome. Na kraju prođem ponovo istim putem i zapišem sve zapise. Moj je samo zadnji stih. Razumijevanja radi moram reći da se srebreničani dijele ne na mrtve i žive nego na one koji su prošli i one koji nisu prošli. Riječ je o koloni koja je bježala iz Srebrenice i koja je presječena. Oni koji su prošli to su živi, a oni koji nisu . . .

U nepregledu napisanih stihova, rijetki su primjeri nesumnjive pjesničke izvrsnosti i blagotvornog podudaranja elemenata literarne vještine i pjesnikovih nepatvorenih emocija. Po pravilu, prevagne jedna ili druga dimenzija. Ili zablista versifikatorsko umijeće, ili nas prožme silina osjećanja, koja poput radijacije izbijaju iz stihova. U ratnim minijaturama Hidajeta Šerića ima i jednog i drugog, ali, starinski kazano, *duša je vladala rukom*. U prvi mah mi se učinilo, da bi ovu poeziju valjalo malko „pospremiti“, ispraviti nekoliko grešaka u gradnji stiha, izostaviti poneko opće mjesto ili potrošenu sintagmu. No, to bi značilo u velikoj mjeri sterilizirati ovaj pjesnički govor. Ne bi ovom prilikom bilo opravdano ni odgonetati znakove i tragove uticaja drugih poetika. Neki su prepoznatljivi pri prvom čitanju. Stoga se neću baviti primjerima neuvjerljivih figura i formalne nedotjeranosti, jer bi to moglo odvesti do krivih zaključaka o stvarnoj vrijednosti ove poezije.

A, vrijednost poezije Hidajeta Šerića leži u podudaranju njegove vlastite i takozvane umjetničke istine. On nije podešavao optiku i nišanske sprave, da bi jasnije vidio i preciznije akcentirao razliku između prastarih ratnika, *dobra* i *zla*. Šerić tu moć oštrog razlikovanja onoga što je ljudsko, u plemenitom smislu te riječi, i onoga što ljudima ne dolikuje, demonstrira govoreći ravno iz događaja. Na taj način on ne dozvoljava da njegova istina *obajati*, da izgubi izvornu snagu i oporost. Ko zna da li je odgovarajuće poređenje, ali sve vrijeme ovog pjesnika vidim kao nekoga ko svome vremenu i sebi, dakako, „salijeva stravu“. Njegovi su stihovi oni oblici u vodi naglo ohlađenog rastopljenog olova, kao da su nastali u ritualima pučke magije.

Pjesnički govor Hidajeta Šerića je lapidaran i *bodljikav* na tragu najbolje ovdašnje tradicije, „od Kulina bana i dobrijeh dana...“, do našeg neveselog vremena. On se ogoljenim stihovima opire takozvanom sugeriranom ludilu. Veli, da se sa ljudima, a posebice sa čitavim narodima nije ni svađao, pa se ne mora ni miriti. Na drugoj strani, sa neljudima se miriti niti hoće, niti može, jer bi tako iznevjerio i izgubio sebe.

Stihovima Hidajeta Šerića nije neophodna formalna preporuka za objavljivanje, oni su preporuka sami sebi. Ipak, držeći se reda, kažem, da će objavljivanje ovog rukopisa, obogatiti noviju poeziju, pisanu ovim lijepim višeimenim jezikom.

Valerijan ŽUJO
Uz stihove Hidajeta Šerića

Od 1992. godine naovamo čitao sam mnogo pjesama i knjiga poezije koje su nastale u rovu. Uglavnom slabih. Što je razumljivo: za pisanje pjesama nije dovoljna nesreća. Da biste sročili podnošljivu pjesmu, potrebno je znati ponešto iz pjesničkoga zanata.

Ni ovi stihovi, jamačno, ne bi bili nikad napisani da se nije zaratilo, ali njih nije pisao književni amater: autor je završio opštu književnost što ne bi, razumije se, bilo dovoljno, jer se na fakultetu onda nije učilo kreativno pisanje, kao danas.

Doduše, ko je pročitao knjige propisane u programu našeg Odsjeka, nije mogao ne steći predstavu o tome šta je književnost: autor knjige “Koma“ o književnosti je znao sasvim dovoljno da umije izbjeći zanat. Staviti ga u zagrade. To jest, odabrao je način pisanja u kojem se ne postavlja pitanje zanata. Odlučio je ne da piše nego da zapisuje: maksimalno je sažeo pjesmu i ogolio njen jezik, zapisivao je na bit svedene ratne trenutake koji ne bi trebalo zaboraviti, ne toliko njih koliko njihovu suštinu, a čitalac, od te suštine, biva ne jednom osupnut. U ovoj knjizi nema ni jednog pjesničkog teksta koji ne zaslužuje da bude objavljen.

Ovo je knjiga o ratu, iako ne govori samo u njemu, nego i o poraću, ali to ništa ne mijenja na stvari, jer, da obrnemo čuvenu Klauzevicevu izreku, mir je u BiH – rat nastavljen drugim sredstvima. Pjesnik govori o oba rata, saopštava golu istinu o njima, ali joj se i suprotstavlja, da ne kažem i obračunava se s njom, ili bi možda bolje bilo reći: ovdje je rat gledan očima čovjeka koji nema ni jednu iluziju ni o neprijatelju, ni o svojima, i odlično zna da u ratu prva strada ljudskost koja je ista na svim tačkama zemljine kugle, a ovi zapisi su ponajprije dokaz njegove riješenosti da univerzalnu ljudskost ne zaboravi. I da onom ko ih bude čitao pomogne u tom nezaboravljanju.

U ovim pjesmama osjeća se prisustvo Maka Dizdara koje iščitavamo iz aluzija, polucitata i citata, što je veoma važno, jer to omogućava da uočimo najvažniju stvaru njoj: poetiku epitafa, čije je temeljno načelo: što manje riječi. Stoga bi se moglo reći da većina pjesama u ovoj knjizi i jesu epitafi, čitaju se kao epitafi, ne samo ljudima nego i čitavom jednom svijetu, ali i kao autorovi epitafi samom sebi, vlastitom životu otprije rata, ljudskim vrijednostima u njemu, a tuga, gorčina i ironija u tim epitafima nagovještavaju da se pjesnik duhovno opire svim tim smrtima. Jer ne pristaje ni na jedan oblik ludila (što dakako znači i ludila u vlastitom narodu) koje je presudilo tom svijetu. Stoga u ovoj knjizi čujemo glas Bosne koje više nema, koja je ubijena u ratu, ili bar smrtno ranjena, a pošto su rat i poraće veoma slični, njeno dotucanje je nastavljeno i kad je oružje umuklo. Ukratko, ovo su pjesme kojih se, kad budu objavljene, neće stidjeti pjesnikova sijeda kosa.

Marko VEŠOVIĆ

Šerkan pjeva poslije rata Iskreno, brutalno iskreno, slike koje i danas kao u snovima, gotovo svakoga trenutka iskrsnu sasvim nenadano, potpuno nepozvano. Sve to se u najkraćem mora i može sresti u Šerićevoj knjizi poezije "Koma". Prva mi je reakcija bila – ovo Šerkan piše o sebi, umjesto na psihijatrijskom kauču na prazne stranice ispovijeda dušu. No, začas je jasno da je granica ličnog prekoračena i da Šerkan piše o nama jučerašnjima, nama, na žalost,odnedavno bivšima.

Rat je poezija, kako za koga. Ali rat je zapravo ovo što živimo poslije rata. Kad na papiru kao u Rošahovom testu umjesto sunca, proljeća, cvijeća, života... prepoznamo blato rovova, smrt, grobove, mrtve prijatelje. Kad prepoznamo što smo mogli biti, a što smo postali danas. Poraženi, poniženi, crni i mračni, gotovo nevidljivi, prezreni. Izdani prije svega. Od drugih. Od samih sebe. U Limbu to Šerić najbolje objašnjava. Kaže: „*U nekom smo čudnom vremenu i mjestu. Ratovali smo, ne možemo u raj. Nismo za Pakla. Ostaje ovaj Limb, u kome smo sada i gdje zauvijek ostajemo*".

Ovaj postdejtonski život koji htjeli – ne htjeli živimo, proživljavamo, uvjereni potpuno da je Kundera u pravu kad tvrdi da je „Život negdje drugdje" upravo je Limb, kojega živimo kao apstinenti. Nakon dugog pijanstva, polutrijezni razaznajemo likove, događaje, prepoznajemo sudbine, zarobljeni u vlastitom životu kao u oklopu. Šerićeva Koma nije knjiga o ratu. No, zapravo i sam priznaje da nije imao ambicije pisati pjesme, jer nije pjesnik. Šerić nam želi, ma kako to divovski podvig bio,otvoriti oči. Kazati nam, ako smo za trenutak zaspali u vlastitoj iluziji, da živimo život dostojan pljuvanja.

Njegove su poruke sasvim jasne. Gotovo surovo upozoravajuće. Šerkan, baš kao i većina nas danas živi okružen klonovima. Kaže – Moj je svijet umro. Sad leži rasut svuda po zastavama. Po trulim ostacima gamižu klonovi. Ovo je njihovo vrijeme". Vrijeme je ovo koje nismo mogli pretpostaviti. Sjetimo se, još koliko jučer vjerovali smo da će sloboda umjeti da pjeva, kao što smo mi pjevali o njoj. A pjevalo se. I nadalo. I vjerovalo. Da ćemo se jednog dana probuditi u nekom drugom životu. U kojem će mrtvi imati mir, a živi dostojanstvo. No, nekako nas je iznenadilo. Nekako nas je zateklo da ništa, ama baš ništa nije kako je trebalo biti. Zato su epitafi na grobovima i mezarima Šerićevih prijatelja gotovo na ivici nepristojnih, za mrtve nedostojni. No, ne smijemo zaboraviti – te smo epitafe ispisali mi. Preživjeli. Zaboravljivi. Ponekad zlobni. Uglavnom sebični.

Iznad humke Dobrić Miroslava tako Šerić misli:
„POGODI GA
U ŽIVOT PAT.
JEBI GA! BIO JE RAT.
ONAJ UMNI ČOVJEK
ŠTO VJEŠT JE PRAVU
I SAD SE PIŠA
NA GROB MIROSLAVU:
KO MU JEBE MATER
BIO JE VLAŠĆE
VELI TO PAŠČE“

Vješti pravu danas kroje pravdu svim mrtvim Miroslavima, svim Mirsadima Hasanagićima. Epitaf nam govori:
POGIBE GAGA
PROUČI HODŽA
FATIHU BRZU
U ALEJI BEZ STABALA
ISPOD KRSTA PRAVOSLAVNOG
NE SMJEDE SIĆI
DO KABURA SVETOG
«AMAN JA RABBI
PA DOLE SE PUCA!»
BOŽE SVEMOGUĆI
PA ON TEBI NE VJERUJE.

Iako ne želi da se pjesnikom zove, niti da njegovu poeziju baš tako zovemo, teško je Šerića ne nazvati pjesnikom, teško je ne priznati kako svaka njegova pjesma, gotovo svaki stih ježe kožu, ubrzavaju rad srca, tjeraju na bijes, na pobunu. Nama, normalnima, nama koji se pravimo da smo poslije SVEGA ostali normalni, Šerić zapravo daje alibi, daje potvrdu da naša unutrašnja borba, svi rovovi, sve smrti, nisu bile uzaludne. Kad je ono 93. jedan od Latića (zna On dobro koji je) djecu iz „miješanih“ brakova nazvao bezbojnima, činilo mi se da se ruši jedan svijet u koji sam vjerovala. Zapravo Bosna kakvu sam voljela. Bosna komšiluka, susjeda, zajedničkih Bajrama, Božića, Vaskrsa, Pesaha. Bosna bez Karadžića, Brđanina, Plavšićeve. A Šerić me danas razuvjerava u jedinoj, čini se pjesmi koja zove na budućnost, da kraja nema. Kad tako ponekad zaklopimo oči, a spavati se mora, unatoč brigama koje živimo danas, svakome od nas, što su tri i pol godine živjeli krvavu Bosnu na san dođe po jedna Šerićeva pjesma. Nekako je svaki list njegove „Kome“ jedan dan našega života. Nekako je svaki stih njegove pjesme jedna priča o nama. Nama drugačijima, kakvi smo bili. Nama kakvi smo danas postali. O Šeriću koji nije htio biti pjesnik. Nije htio pisati poeziju. Koji je pred nas bacio svoju dušu, svoje misli, svoje snove, svu bol. I eto poezije. Najvrijednije koju može čovjek dati. Nezaboravljena istina, bez uljepšavanja, bez fraza, gola stoji pred nama. U komi. U kakvoj odavno živimo.

Senka KURT

Ne postoji ništa teže nego pisati o svojim likovnim pokušajima, to je obično posao drugih, za to obrazovanih, koji mogu objektivno sagledati cjelinu i odgovorno donijeti zaključke. U ovom slučaju to jednostavno nije moguće. Umjetnički radovi govore sami za sebe pa je skoro i nepotrebno o njima pisati. Ali nekada se riječima podcrtaju neke linije koje time dobiju još veći smisao. U ovom slučaju je potrebno reći neke stvari iz prvog lica, koje neko drugi jednostavno ne bi mogao da svari ili razumije.

U ovom slučaju se ne radi o uobičajenim radovima koje sam do tada (a i poslije) stvarao, radi se o psihoterapiji, suočavanju sa užasima rata, strahovima, paranojom, bukvalnim istovarom na papir svih mogućih izobličenja koje su pod tim okolnostima, te 1994-te, izbačene napolje. Najveći dio toga je i dalje ostao unutra, pa me i dalje polako izjeda, kida živo meso, i sumnjam da će ikada izaći na površinu, sve do momenta kada konačno izađem sam iz sebe u neki drugi prostor i vrijeme.

Jedan dan sam, nakon povratka sa fronta (ili bolnice gdje sam bezuspješno liječen od PTSD) iz totalnog očaja i pomračenja svijesti izvadio iz ladice papir i akvarel boje i krenuo da izobličavam stvarnost na način na koji je stvarnost izobličavala mene. Ljudska lica iz okruženja koja sam pokušavao naslikati su se u raznim bojama pretapala u oblike koje nisam ni pokušavao da kontrolišem, nije tu bilo nikakve logike niti umjetničkih poriva, istraživanja, estetike; bilo je u pitanju bukvalno preživljavanje. Kist je išao svojim putem, boje su same od sebe bile izabrane i korištene, a papir je teško upijao ono što mu je bilo namijenjeno.

Bolno je bilo gledati to što je nekontrolisano izlazilo iz mene, to nisam bio ja, to je bilo nešto drugo, nešto tegobno i mučno, morbidno i nadrealno. U nevjerici sam sve to posmatrao, ali u tom momentu nije bilo druge pomoći, nije bilo drugog lijeka, terapije, lječilišta. Nije bilo mjesta gdje sam mogao od svega toga pobjeći. Imao sam samo to što je ležalo na stolu ispred mene.

U stvari, ova serija akvarela nisu umjetnički radovi, oni su ilustracije ludila, morbidnog stanja u kojem smo se nalazili, koje smo živjeli, u kojem smo bili zatvoreni. Sve ove godine sam nastojao da na te akvarele zaboravim, da ih precrtam, zapalim, zakopam što dublje i dalje od sebe. Iznenada, zahvaljujući ovoj knjizi poezije mog oca konačno su našli svoje mjesto u formi u kojoj su dobili smisao pokazivanja. Bez ove knjige oni bi i dalje ležali složeni u dubini ladice u podrumu, daleko od očiju ljudi, kojima ovo nikad ne bih imao hrabrosti baciti u lice.

Nebojša ŠERIĆ-ŠOBA
Umjesto recenzije nekog drugog...

Nebojša ŠERIĆ - ŠOBA

Nebojša Šerić-Šoba je rođen u Sarajevu 1968 godine. Pohađao Školu Primjenjenih Umjetnosti u Sarajevu od 1983. do 1987. god.
Pohađao je Akademiju Likovnih Umjetnosti u Sarajevu od 1989. do1992. god. Godine 1999. odlazi u Amsterdam, gdje je pohađao Rijksakademi od 2000. do 2002. god.
Šoba je izlagao u mnogobrojnim muzejima i galerijama širom svijeta, uključujući Muzej Moderne Umjetnosti u Parizu; Jeu de Paumme, Pariz; Kunsthalle, Bern, Švicarska; Deutsches Hygianne Muzej, Drezden, Njemačka ; De Appel,Amsterdam, Holandija; Muzej moderne umjetnosti Stokholm, Švedska; Creative Time, New York, USA; Exit , New York, USA; Kunst museum, Bohum,Njemačka; Nacionalna Galerija Viktorije, Melburn, Australija; 50-to Bijenale u Veneciji (2003) Italija; MASS MoCA, North Adams, Massachusetts; i Muzej moderne umjetnosti New York, USA.

- Dobitnik prve nagrade mladih umjetnika Evrope i Mediterana
- Rad u ARS Aevi Sarajevo
- Rad spomenik međunarodnoj zajednici „konzerva" Sarajevo

Nebojša Šerić Šoba živi i radi u New York-u, USA

HIdajet ŠERIĆ - ŠERKAN

Hidajet (Munibe i Fadila) Šerić, potomak je starih bošnjanskih porodica Šerić i Maglajlić, koje su se u četiri generacije borile protiv fašizma i pritom teško stradale. Po nacionalnosti je partizan, a po društvenom opredjeljenju komunista. Borac AR BiH.

HIDAJET ŠERIĆ

KOMA

Izdavač: HIDAJET ŠERIĆ

Ilustrator: NEBOJŠA ŠERIĆ

Recenzenti: MARKO VEŠOVIĆ, SENKA KURT, VALERIJAN ŽUJO

Štampa: GRAF X, SARAJEVO

DTP: ALMIR KURT

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.4 (497.6)-1

ŠERIĆ, Hidajet
KOMA / Hidajet Šerkan Šerić; [Ilustrator]
Nebojša Šoba Šerić. - Sarajevo: Autor. - [46] str.
: ilustr.; 30 cm

Nebojša Šerić-Šoba, Hidajet Šerić-Šerkan:
str. str. [46] .

ISBN 978-9926-408-84-8

COBISS.BH-ID 23379974